

DOMOVINA

Izhaja dvakrat na teden, in sicer vsak torek in petek. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu, in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 1 krono temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 20 v za vsakokrat; za večje inserate in za mnogokratno inseriranje primeren popust. — Naročnina za celo leto 8 kron, za pol leta 4 krona, za četr leta 2 kroni; ista naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celju.

Shod poljskega sokolstva

v Lvovu dne 28. in 29. junija t. l.

(Izvirni dopis „Domovini“.)

Sokolstvo je sedaj najmočnejša vez slovan-
skih plemen in najlepši dokaz njihovega krep-
kega življenja. — Blagodejne vplive sokolske
organizacije vidimo danes najživejše pri Poljaki-
h, pri katerih ni noben motiv v novejši dobi dosegel
takih uspehov, kakor sokolska ideja

Dne 28 in 29. junija so pozdravljali Poljaki
v starem Lvovu svoje in slovanske Sokole. Poljski
Sokoli so se zbrali tu tretjič od one nedavne
dobe, ko se je ustanovilo prvo sokolsko društvo
na poljskih tleh. Prvi shod je bil l. 1902, takrat
pa število poljskih Sokolov ni doseglo niti 1000.
Toda že dve leti pozneje se je udeležilo shoda
nad 1500 galicijskih in velikopoljskih Sokolov. A
na sedanjem tretjem shodu so jih upali videti vsaj
kakah tri tisoč, ko pa je napočil težko pričako-
vani dan, iznenadilo nas je ogromno število. Pri-
peljalo se jih je nad šest tisoč. Poljaki se smejo
ponašati, da prodira sokolska ideja v ljudstvu
vkljub tolikim zaprekam, zadržujočim razvoj
sokolstva, — da se širi celo hitreje nego so
upali sami.

V mestu, v katerem je pred 36 leti tekla
zibelka prvemu poljskemu sokolskemu društvu,
tam so se sešli v teh dneh Mazuri, Velikopoljani,
Poljaki od bregov Buga, podali so si roke ter
skupno pozdravljali slovanske goste; v Lvovu
poljski Sokoli niso gostje, ampak tu so doma,
Lvov je njihova mati, njihova streha.

Čehov se je pripeljalo nad 800 v posebnih
vlakih. Češka družina je Poljakom najbližja, naj-
dražja. Nad 1000 let prihajajo na Poljsko iz
Češkega blagi vplivi in tudi poljski Sokol je iz
letel iz češkega gnezda. Naša severna brata si
izmenjujeta vzajemno skoro vse duševne plode

in sta se drug drugemu že tako približala, da
Čeh menda nima radosti, ob kateri bi se ne
veselil obenem tudi Poljak, a Poljak nima skrbi,
katere bi mu ne čital Čeh na čelu. Zdaj pa so
prišli ti sinovi, češki na sokolski praznik k
Poljakom, veselit so se prihiteli. Glej radost, vla-
dajočo v mestu! Glej ljubeči pogled, ki spremlja
češkega korenjaka korak za korakom po poljski
zemlji!

Ta obisk bo še bolj utrdil vezi stare lju-
bezni, pokazal bo jima skupnost idej in bo mo-
gočen varih miru med sosedoma. Vsega tega
želimo jima s kipečo radostjo.

Prvič je tu nastopilo pred Poljaki naše
hrvatsko sokolstvo. Doma se narod bje in krvavo
bori za pravico in svobodo, tja k Poljakom pa
pošilja zastopnike, ki naj slišijo odmev simpatije
Slovanov k njim. Lvov jih je pozdravljaj: Bodite
pozdravljeni na poljskih pragih, mili gostje! Ne-
site si dobre spomine iz poljske zemlje, ponesite
bratski pozdrav svojemu krepkemu narodu, po-
zdrav, ki izvira iz globočine srca. Živio!

Iz slovenskega Sokola je poslal „Celjski
Sokol“ dva zastopnika

* * *

Prvi sprejem in pozdrav gostov je bil dne
27. junija v dvoranah lvovske filharmonije. V
imenu kraljevskega glavnega mesta je govoril
župan Małachowski. Pozdravljaj je pred vsem
pobratime iz široke, krasne češke zemlje, ki ima
poleg prirodnih zakladov drugi najboljši in naj-
dražji zaklad, namreč krepko ljudstvo, ki
si je v svesti svojih pravic in dolžnosti. Hva-
ležno se spominja gostoljubnosti, s katero vedno
sprejema Zlata Praga Poljake.

Potem pozdravlja Hrvate, katerih današnja
usoda se živo čuti v poljskih srcih.

Potem pritiska na srce poljske brate iz
Gnezna in iz Poznanjskega z zagotovilom, da bi

vsi radi delili z njimi tudi kri, kakor si dele
bolečine in kakor bodo, kar Bog daj, tudi delili
triumf pravice

Za Sokole je govoril predsednik Zveze
(Zwiazek sok. polskich) starosta dr. Fišer. A
vlaki so v tem še vedno privažali nove trume
Sokolov.

Švedske gimnaste je zastopal dr. Balk, rav-
natelj gimnastičnega zavoda v Štokholmu. Visoki
mož je govoril francoski.

Dne 28. so se začela rano tekmovanja. Na
nebu so se zbirali temni oblaki in okolu poldneva
je že kropilo. Vreme sploh ni bilo ugodno. Toda
to ni ljudstva prav nič zadrževalo, ki se je po-
časi premikalo po Lyczkowski ulici na „Boisko“
(bojišče.) Bilo je videti, kakor velika njiva glav.
Kočije ni bilo dobiti, tramvaj pa natlačen, da se
je zgodilo nekaj malih nesreč.

„Boisko“ je krasno mesto za take slavnosti.
Lepa kotlina, ki jo obdajajo na vseh straneh
ravnomerni hribčki. Kaj vidim? Tribune okolu
in okolu polne. Črne mase so napeto čakale na
slavnostni nastop.

Godba igra sokolsko koračnico.

(Konec prihodnjic.)

Obrtništvo in trgovstvo.

Piše inženjer Ferdo Lupša.

Leta in leta se že moramo Slovenci na
slovenski zemlji, torej na domačih tleh, boriti za
svoj obstanek, a napredek je povsod še vedno
neznaten, tupatam ga skoro ni opaziti. Najbolj
nas ovira pomanjkanje obrtništva, kajti meščan-
stvo po mestih in trgih, obstoječe skoro edino
le iz trgovcev in raznih obrtnikov, je nam
Slovenec narodno nasprotno, gospodarstveno
pa sovražno in škodljivo.

LISTEK.

Hajduki.

(Prevel Ivan Vuk.)

Vse je izgubljeno! Slava prejšnjih bitk,
upanje sinov domovine, cvet armade, vse, vse
je padlo, vse je pokončano.

Dvaintrideset mladih junakov cele armade,
ki se je vojskovala za vero in svojo drago do-
movino, se prerije skozi sovražniške vrste jani-
čarjev in zbeži v gore.

Vsi so bili junaki, vsi še mladi; nobeden
ni štel več kot dvajset let, Jordaki junaški
vodja ima komaj sedemnajst.

Videvši Jordaki, da je bitka izgubljena,
raztrga zastavo, se z enim delom prepaše, vtakne
za pas nož, drugega vihteč v roki zakliče svojim
tovarišem: „Za mano!“ ter plane v goste vrste
janičarjev.

Ko se v tem divjem klanju ozre nazaj, vidi,
da jih je samo še dvaintrideset, ki mu sledé,
ostali so padli.

In ti dvaintrideseteri junaki rešijo svojega
vodjo, še več, vjamejo tudi Tindarin-bega, sul-
tanovega mlajšega zeta. Begov konj je padel,
njega so vjeli in v največji nevarnosti ga niso
izpustili, temveč ga vzeli s seboj v gore.

Sovražnik je to malo četico vedno zasle-
doval. Le tupatam so si begunci zamogli neko-
liko odpočiti in že so jih bližajoči glasovi so-
vražnikov podili dalje. Z vso silo slede janičarji
bežečo četo, dobro vedoč, da je med njimi vjeti
beg, katerega jim je rešiti.

Sonce zatone, pa izdajalska luna da be-
gunom istotako malo skrivališča, kot dan. Komaj
so dospeli do kakega skrivališča, že so bili ja-
ničarji za petami ter jih podili, kakor plahe srne
naprej.

Sredi dveh bregov v zatišju zagledajo stolp
in rjavo poslopje. Na vrhu stolpa se je bliščal
v mesečini križ in zadnji dve okni ste bili motno
razsvetljeni.

To poslopje je bil samostan, samotno biva-
lišče usmiljenih sester. Ako dosežejo begunci
njegove duri, se lahko nekoliko odpočijejo, če-
ravno samo do jutri. Pobožne device ne bodo
zapirale vrat pred njimi, temveč ako treba, z
njimi vred umrle za domovino.

Iz stolpa sem zadoni glas zvona. Njegov
don se otožno razlega po bregovih. „Mrlič je v
samostanu“, reče eden vojak. „Kmalu jih bo
več“, odgovori zamolklo drugi.

Ravno je potihnil don zvona, ko potrka
Jordaki na vrata.

„Kdo je?“

„Jordaki s tovariši.“

Duri se odpro, molče sprejme bojevnike
predstojnica samostana.

„Dobro došel! Ravno o pravem času pri-
hajaš,“ reče Jordakiju.

„O bolj nepravem času, kakor ravno sedaj,
nisem mogel priti“ — odvrne grenko ta.

Zadnji junak je vstopil in vrata se zapro.
Prednica jih prešteje.

„Samo dvaintrideset, kje so pa drugi?“

„V svoji domovini,“ odgovori Jordaki in
pokaže na nebo.

Prednica pelje može čez stopnice do vrat
refektorija in še enkrat reče:

„Dobro došel, prišel si ravno v pravem
času. Dekle, katero si včeraj pripeljal sem, je
danes mirno in udano umrla.“

Jordaki se pokriža in odpre rahlo duri.

Sredi refektorija leži mrlič, lepo, blede dekle.

Jordaki stopi k mrliču. Bila je še otrok,
komaj šestnajst let je štela. V tihi boleti po-
klekne zraven nje. Bila je njegova sestra Irena.

Oni lepi mladenič, ki jo nepremično gleda,
je Mariotis Nasta, njen zaročenec. Svojih oči ne
more odtegniti od blelih ustnic umrle, kot bi jo
hotel s svojimi pogledi zopet obuditi k življenju.
Ali si misli morebiti, da umrje sam, ako ljublje-
nega mrliča gleda.

Vsled slabe in napačne izobrazbe je to meščanstvo, so ti slojevi naše družbe, dasi so slovenskega rodu, večidel še nemčurskega mišljenja; zapeljani — po slabih vzgledih, fanatizirani po naših nasprotnikih, zavirajo ti krogi najbolj našo gmotno napredovanje in delajo v naš gospodarstveni pogin. Opravičeno je torej prizadevanje Slovencev, vzgojiti in pridobiti si povsod svoj trgovski in obrtniški stan.

To pa je danes jako težavno. Sin nemčurja, obrtnika ali trgovca, ostane to, kar je bil oče — nemčur. Slovenski kmet noče dati sina v trgovsko ali obrtniško šolo; če ga ne more spraviti v realko ali gimnazijo, pridržijo ga rajši doma, četudi ima več otrok ter jih doma ne more in ne zna primerno preskrbeti. Naš gospodar še ne zna dovolj ceniti obrtniškega in trgovskega stanu, on ne premisli, da bi ravno v tem stanu lahko marsikaterega sina prav dobro preskrbel za njegovo bodočnost.

Zato moramo mi delati danes posebno na to, da izgubi naš kmetovalec antipatijo proti obrtniškem in trgovskemu stanu. Žalibog smo v zadnjem času doživeli pri našem mladem trgovskem stanu neprijetna iznenadenja. Sramotno so propadli marsikateri obrtniki in trgovci, katere je požrtvovalno podpiral ves narod. Ni jih uničila konkurenca, ampak zanemarjanje stanovskih dolžnosti, pomanjkanje izkušenosti in delavnosti, igra, pijančevanje itd. Težko mi gredo izpod peresa te besede in obtožbe, a opirajo se na lastna opazovanja. Te besede niso obrekovanje ali sumničenje, naj bodo le svarjenje pred hudim volkom, ki nas zalezuje!

Mlad človek, ki se je komaj izučil, že hoče biti samosvoj obrtnik ali trgovec. To je napačno, kajti on nima prepotrebne izkušnje in prakse. Izkušnja in praksa pa se ne pridobita med učenjem, ampak šele pozneje. Mlad človek, ki hoče postati trgovec ali dober obrtnik, naj pojde po svetu, naj skusi delo tudi pri drugem in tretjem mojstru. Učiti se ponižnosti, značajnosti, zatajevanja, štedenja z denarjem ni lahko, kdor misli živeti samo ob „kreditu“, ta tudi danes težko izhaja!

Marsikdo mi bo morda tukaj ugovarjal, toda te vrstice tega prav nič ne zaslužijo. Moj namen je le opozoriti narodne kroge pravočasno na nevarno prikazen v našem gospodarstvenem življenju. Mi potrebujemo zdravo obrtništvo in trgovstvo, ker povsod čutimo že prehudo pomanjkanje tega stanu ter si hočemo na vsak način zboljšati socialno stanje.

Slovenci, posnemajte Dance!

(Spisal Adolf Ribnikar.)

I.

Začetkom 19. stoletja vidimo Dansko v žalostnih razmerah. Javno kot zasebno blagostanje je skoraj popolnoma uničeno deloma vsled vojne obdačenja, deloma vsled dolgoletnega

trgovinskega počitka, deloma pa vsled splošno slabega finančnega gospodarstva. Le izredno sredstvo — narodna banka — je rešilo državo pred bankrotom.

Čuditi se ni, da je stala ta slabotna država tedaj popolnoma pod vplivom Nemčije. Izobrazba, literatura je bila nemška. Za dansko pesništvo in leposlovje se niso veliko brigali. Zgodovino Dancev je le malokdo znal. Kar je bilo tuje, je imelo vrednost; domače, in naj je bilo še tako dobro, so zametavali. Kozmopolitizem se je širil kakor bolezn. Prave ljubezni do domovine in rodne jezika ni bilo. Sicer pa je bila izobrazba minualna in duševni obzor, osobito deželanov, skrajno omejen. Umevno, da se je delala z vnemo stanovska razlika, a celo duševno življenje bolj-ših ljudi ni imelo zmisla za praktično stran življenja. Rokodelci so bili po deželi uničeni in poljedelec je gledal v obraz bližajočemu se — poginu.

Obstajala je sicer postava že od leta 1814, po kateri so bili otroci po deželi primorani pohajati šole od sedmega do trinajstega leta in se tamkaj učiti verouka, branja, pisanja, računstva, petja in telovadbe vsak teden od petnajst do osemnajst ur. V mestih so izjemno bili otroci primorani obiskovati šolo 18—27 ur na teden, kjer je pa država še ukazovala ustanavljati takozvane „meščanske realke“, v katere so meščani pošiljali svojo deco. Zakon je še marsikaj zahteval in ukazoval. Važno je, da niso že od leta 1849 naprej revni starši plačevali za otroke nobene šolnine. Tuptam je ustanavljala država tudi nadaljevalne šole za rokodelce, kjer se niso obraževali učenci le strokovno, marveč učili se vseh šolskih strok.

A vse zaman! Ni bilo prave vzgoje, ne prave šole, v kateri bi se mladi ljudje praktično učili praktičnih stvari. Duše razvijajočih se otrok so sicer mučili z veliko množico vtisov, a žalibog so bili isti ponajveč nerazumljivi. — Najhuje pa je bilo to, da se ni nihče več navduševal za narodne ideale! Danski jezik so sicer poučevali, a kako! Mučili so mladino s slovnicjo, jezika pa, ki ga je govoril narod, jezika, ki je bil pisan v dobrih danskih knjigah, skoraj niso upoštevali! Zametavali so tudi ravnodušno narodne pregovore, narodno pesništvo. Domovinoznanstvo in domača zgodovina, torej čast in slava pradedov jim je bila deveta briga. A da bi kdo poznal kulturne, politične in ekonomske razmere svojega naroda, o tem ni govora, kakor tudi ni malone nihče poznal državne uprave in državnih zakonov.

Zdajci nastopi mož iz danskega naroda: zgodovinar, pesnik in pridigar Nikolaj Frederik Severin Grundtviig z idejo ljudske visoke šole. Bil je nov načrt — pravega severo-germanskega početka!

Hotel je imeti šolo za „meščansko mladino, v kateri naj bi se državni svetovalci in njihovi volilci bolje obraževali“.

pa kliče v samostan, naj puste brezuspešno brambo, naj predajo orožje in jetnika ter tako sebe pri življenju hranijo.

Ko Jordaki to sliši, prime vjetega bega, pelje ga v samostansko klet ter mu pokaže rakev, ki je bila polna smodnika.

„Sedaj pojdi v stolp in govori z agom. Reci mu, da se ne udamo in ne potrebujemo njegove milosti. Ako hoče, da prideš živ od tod, naj odide s svojimi ljudmi od samostana, da mi mirno odidemo, tebe pa spustim. Ako pa samo enkrat iz topov ustrelji, spustim celo poslopje tebe in nas vse v zrak. Govori, ako ti je življenje drago.“

Tindarin-beg gre v stolp in kriči:

„Girlet aga! tvoja dolžnost ni, varovati moje življenje, temveč premagati sovražnika. Ne pogajaj se z njim za moje življenje, primi ga trdo, ker je bojazljiv in se trese pred —“

Strel iz samokresa Jordakija mu je zaval jezik; Tindarin-beg pade mrtev s stolpa, sultanova hčerka je bila vdova.

Še se ni noben strel oglašil iz topov, sedaj je pa Girlet-aga celo prepovedal streljati. Svojim sovražnikom ne privošči častne smrti v poštenem boju, žive hoče imeti.

Že kot mladeniča vidimo tega človeka boriti se s strastjo proti plitvemu nacionalizmu tedanjega cerkvenega življenja. Že kot mladenič vzbuja pozornost, ker z vnemo preiskuje pradobo germanskega severa. Z veseljem študira bogoslovje in dansko zgodovino.

Narodna nesreča izza leta 1807 pa mu porodi v srcu izredno ljubezen do domovine, katero lahko zasledujemo po vseh spisih in dejanjih. Navdušuje se kaj posebno za narodno edinost vseh severnih deželanov in za pravo narodno vzgojo mladine. Mladina je po njegovih mislih najbolj sposobna za učenje. Povdarjal je to ravno za mladino in ne za otroke, o katerih je celo dejal, da niso posebno sposobni za učenje. Radi tega je bil strasten nasprotnik onih, ki so zapirali otroke v dobi pubertete v zavode. Nikdar ni trdil, da se ni treba otrokom učiti, marveč zahteval od njih znanje pisanja, branja, računstva in domovinoznanstva. A zahteval je tudi odločno šole za mladino od 18. leta naprej, ker šele po tej starosti ljudje predmete v resnici lahko pojmi. V teh šolah pa naj se uče opazovati narod in domovino ne na učen način, marveč s stališča narodnega življenja. V njih naj bi se splošno vzgajala, splošno obraževala mladina in sicer taka, ki se je že v življenju pečala s kakršnimkoli opravilom in je bila ž njim tudi zadovoljna.

S tem pa še ni rečeno, da naj bi bile šole strokovne. Ne! Učitelji naj bi osobito gledali na to, da se ne vzbudi v mladini nezadovoljnost do dosedanjega opravila in stanu, marveč, da jih za tistega še pridobe in da se vsakdo vrne po končanem šolanju k svojemu poklicu z večjo samozvestjo in z bolj bistrim duhom. Le širji duševni obzor zmore zapopasti človeka in njegovo življenje pa dejanske razmere. Le tak človek ima lahko zmisel za vse veliko in dobro, tako za ono, kar si je že pridobil narod, kakor za ono, kar si ima še priboriti.

(Dalje prihodnjič.)

Celjske in štajarske novice

(Našim cenjenim gg. dopisnikom.) Vse naše cenjene gg. dopisnike prosimo najvljudnejše, da nam odslej pošiljajo svoje dopise brezizjemno na naslov „uredništva“, ne pa morda osebno temu ali onemu članu uredništva, da se izognemo slučajnemu zakašnjenju. Uredništvo.

(Veliki koncert „Celjskega pevskega društva“.) Priprave za ta koncert so končane, kajti oba zbora, ženski in moški, sta se naučila svoji ulogi do najfinejše natančnosti. Jutri samo še glavna vaja in v nedeljo bomo slišali mogočni zbor 70 pevk in pevcev. Resnica je, da Celje še ni imelo takšnega zbora, kakor bo nastopil v nedeljo, in prepričani smo, da bo vsak poslušalec priznal, da ta zbor ni samo velik po številu članov, ampak tem večji po svojem petju. Prepričani smo, da mora koncert v nedeljo za-

Zopet pošlje poslanca pred vrata: „Vrli hajduki, Girlet aga vam da prostost in življenje, ako mu predaste svojega vodjo.“

Dvaintrideset krogel podere poslanca na tla; to je bil odgovor mladeničev.

Topovi agini še vedno molče.

„Jutri se boste že izpametovali, ako pa jutri ne, pa pojutršnjem. Lakota vas bo že prisilila, da predaste vodjo.“

Dva dni je vse mirovalo. Turki so le od daleč stražili samostan, da ni mogel noben uiti. Tretji dan je pošel oblegancem živež.

Jordaki zapove svojo sestro prenesti v klet in reče naj se vsi zbero v refektoriju. Ako ni nobenega rešilnega izhoda, je izhod proti nebu odprt.

Vsakdo ga je razumel, vsakdo mu je molče stisnil roko, žalostno, a ne obupano store isto sestre, dobro vedo, da si zadnjikrat podajajo roke.

Vsi so poznali načrt vodje: On se poda v klet, sestre in hajduki zapoje pesem . . . ko se skonča . . . spusti Jordaki samostan v zrak.

Ali ni to velik, lep načrt?

Kdor se boji tako umreti, kdor se boji zleteti v zrak, ta se naj odstrani. Duri so mu odprte, naj si gre izprosit milost Turkov.

Dve sveči, ki gorite ob glavi umrle, raz svetljujejo motno celo sobo, tretja, blede luna, sveti skozi okno. Štiri sestre pojo psalme.

Strel pretrga petje in steklo na oknih pade zveneč na tla. Janičarji, sovražnik je pred durmi.

Jordaki plane po koncu, stisne roko Ma riotisu in, ne da bi kdo izpregovoril besedico, odpravijo se mladeniči na obrambo.

Samostan ima osem oken, vsako okno varujeta dva brambovca, druga dva sta pa pripravljena, da bašeta puške. Boj se prične.

Strel sledi za strelom, krogelje žvižgajo in marsikateri Osman, ki je že sanjal o zmagi, pade in izdahne. Ni mogoče janičarjem doseči vrat. Kdor se jim približa pade zadet od krogelje.

Med tem divjim bojem pojó sestre rahlo svoj Kyrie eleison.*

Do polnoči so odbili vrli hajduki štiri naskoke in Turki so prepričani, da nasprotniki drago prodajajo svojo kri. Pošljejo na bojišče po topove. Topi bodo raztrgali duri, puške in noži store drugo.

Kmalu pripeljejo topove. Girlet-aga, krvoločna zver, jih razpostavi proti samostanu! Nato

* Gospod, usmili se nas.

dovoljiti tudi najrazvajenejšega glasbenega do-
broživca in najstrožjega kritika. Gotovo je pa
tudi, da pričakuje društvo svojemu naporu in
stroškom primerne zanimanja v občinstvu.
Pripomnimo naj tudi, da bi morali v slučaju
slabe udeležbe opravičeno dvomiti o dobrem
okusu istega občinstva, o čemur smo pa prepri-
čani, da nam ne bo treba, kajti, kakor nas se
zagotavlja, bodo skoraj sedeži razprodani. Kdor
si želi še prostora, naj si ga preskrbi prej, kajti
zvečer pri blagajni bo najbrž že vse razun stojišč
razprodano. Soored koncerta je: 1. W. A. Mozart:
Ouvertura k „Figarovi svatbi“, svira orkester. 2. a)
F. S. Vilhar: „Proljetni zvuci“; b) dr. A. Schwab:
„Slanica“, čveteroglasna mešana zbor. 3. B. Sme-
tana: Arija iz opere „Prodana nevesta“, poje gdč.
Jaromila Gerbičeva. 4. Anton Lajovic: a) Stu-
denček; b) „Bolest kovač“, peteroglasna mešana
zbor. 5. a) C. Löwe: „Div“; b) F. S. Vilhar: „Ukazi“,
samospava s spremljevanjem klavirja, poje gosp.
dr. Gvidon Sernec. 6. Dr. A. Dvořák: „Moravski
dvospevi: a) „Beg“; b) „Prstan“, poje ženski zbor.
7. Dr. A. Dvořák: „Lahko noč“, O. Nedbal: „Oči“,
Fr. Gerbič: „Skepala si roke bele“, poje gdč. Ja-
romila Gerbičeva. 8. St. Mokranjac: „Rukoviet
srbskih narodnih pjesama“ za mešan zbor. 9. Men-
delssohn: „Venčanje“ iz pravljice Letni nočni sen,
svira orkester. — Besedilo pesmi se dobi ali
v Dragotin Hribarjevi trgovini, ali pa zvečer pri
blagajni po 20 v. — Cene prostorom so: Sedeži
v parterju 1. in 2. vrste 4 K; 3.—7. vrste 3 K;
8.—11. vrste 2 K; 12.—16. vrste K 1.60. Sedeži
na balkonu št. 37—54 3 K, št. 1—36 2 K. —
Stojišča v parterju 1 K; dijaki, vojaki od nare-
dnika navzdol in udje „Delavskega podpornega
društva“ 50 v. — Stojišča na balkonu 60 v. —
Začetek točno ob 8 uri zvečer. — Med posa-
meznimi točkami je vstop v dvorano strogo za-
branjen ter bodo tačas vrata zaprta. — Med 5
in 6. točko 10 minut odmora.

(O Antonu Lajovicu) je priobčil nekoč
„Slov. Narod“ listek, v katerem je po pravici in
zaslugi ocenil umetniško osebnost našega skla-
datelja. Tačas je bil Lajovic prišel baš iz kon-
servatorija, katero šolo je dovršil z najsijajnejšim
uspehom. Sam vodja te šole je tačas dirigiral
kompozicijo, s katero se je Lajovic poslovil od
svojih učiteljev. Osoda ga je privedla v naše
Celje. Tu smo bili priče njegovega delovanja, tu
je ustvaril marsikatero delo, katero je vzbudilo
največjo pozornost naših glasbenih krogov. A
neka mu doslej še ni bilo dano: nastopiti sam
kot vodja pevskega zbora, biti sam pred občin-
stvom, tolmačem svojih umotvorov. Pisatelj
omenjenega listka je tožil, kako težko je sloven-
skemu umetniku v naših tesnih mejah priboriti
si veljave, priznanja. Ljubljana pripravlja že dolgo
„Lajovičev koncert“. Pa pripravljajo in priprav-
ljajo... V nedeljo dne 12. t. m. stopi Anton La-
jovic pred nas kot vodja zborov, katere je izvežbal
vzlic vsem zaprekam in težavam do preciznosti,
ki je občudovanja vredna, a on nastopi tudi kot

komponist, kot interpret svojih lastnih skladb.
Dal Bog, da bi mu bil ta prvi nastop pred slo-
venskim občinstvom v srečo in da se bode mogel
kedaj spominjati: Iz Celja me je peljala pot vedno
višje in višje do jasnih višin pripoznane umet-
niške dovršenosti.

(Izlet celjskega „Delavskega podpornega
društva“) v Šmartno v Rožni dolini dne 5. t. m.
je vsakomur ugajal. Dobro smo se imeli! Že na
meji Rožnodolske občine nas je pozdravljala sla-
volok z napisom „Bog živi Slovence“. V vasi
sami pa je bil postavljen še drug slavolok in
visok mlaj s slovensko zastavo, in grom nebrojnih
topičev je oznanjal sicer tako rajsko tihi dolini,
da se danes vrši tukaj nekaj posebnega. Saj pa
je bil to res pravi narodni praznik ne le za iz-
letnike, temveč tudi za domačine, ki bo še dolgo
ostal vsem udeležencem v dobrem spominu. Iz
Celja je prišlo poleg polnoštevilnega pevskega
zbora „D. p. d.“ in poleg drugih delavcev tudi
mnogobrojno število izletnikov drugih stanov. S
tem so pokazali leti, da gorko čutijo za delavce
in njih težnje. Zbralo se je veliko število doma-
činov, brhkih deklet, prodajajočih šopke v korist
društva, čilih fantov in za Slovenstvo vnetih žen
in možakov. Tudi iz sosedščine je privrela mno-
žica ljudstva. Č. g. kaplan na Dobrni je pripeljal
seboj celo armado čilih fantov, ozaljšanih s slo-
venskimi trakovi. Ravno izmed teh si je eden
priboril prvi darilo za splezanje na 20 metrov
visoki mlaj. Mnogo smeha je vzbudil komični
intermezzo, ko je obut priplezavši že blizu vrha,
kjer je bil mlaj namazan z milom, obtičal, sezul
črevlje in potem dosegel kmalu svoj cilj. Nedo-
stajalo pa tudi ni drugih ljudskih iger, pri katerih
so se izkazali poleg društva kot mecen č. g. župnik
Kos, g. Sinčar, g. Golobranec i. dr. Gosp. župnik se
nam je posebno omilil, videlo se mu je, kako
čuti s svojim narodom; hodil je od mize do mize
ter navduševal mladino, zlasti pa pevce, katerih
ni mogel prehvaliti. Ne vemo, kdo je zaslužil
bolj to hvalo, celjski ali rožnodolski pevci — res
ne moremo povedati, saj je občinstvo obema
zboroma navdušeno ploskalo in se čudilo, da se
more s tako preprostimi ljudmi doseči tako lepih
uspehov. Živio, gospod nadučitelj Kvač, lepo ste
izšolali svoje pevce; utrgali ste si lovorjev list,
na katerem je zapisana ljubezen do domovine.
Spletite si lovorjev venec! Ustanovite mešan
zbor. Saj Vaše mladenke krasno pojo. Ali so res
to preproste pevke? Taki soprani, taki alti —
vse po posluhu in kako pojejo! Živile! Veselica
po končanem (fijelnem) sporedu se je prav po
domače razvila. Povsod petje, povsod smeh, ra-
dost v očeh, tam na trati ples, urnebesno zveni
pesem „U boj“! Ne, ne boste prišli nemčurji čez
osem dni v ta kraj, kakor nameravate, ampak
vračali se boste in kako vračali! Bravo gospod
predsednik Rebek, Ti znaš, dobro si povedal!
Take navdušene, prepričevalne besede podirajo
mostove vseh nemčurskih nakan do naših trdnjav!
— Vreme je bilo cel čas lepo. Žepno uro si je

priboril naš tenor g. Mahorčič, z gostilničarko
smo bili zadovoljni, gospodičen in gospa iz me-
sta je bilo veliko in prav lepih, plesale so iz-
vrstno; nekateri gizdalinčki so jim dvoranili jako
čedno. Godba pod vodstvom g. Potočnika je svi-
rala prav dobro in vračali smo se domov ob
osmih, ko so zamolknili zadnji akordi premile
pesmi „Duh moj misli na svoj dom“, — seveda
celjski pevci s svojimi novimi okusnimi znaki
ostali so še nekateri v Šmartnem — drugi pa
smo se našli okoli 9. ure že v celjskem „Narod-
nem domu“.

(Celjskemu „Delavskemu podp. društvu“) je
poslal g. Pevec v Letušu 1 K kot vstopnino
k veselici v Šmartnem, katere se ni mogel
osebno udeležiti. Hvala mu! — Društvo je imelo
dokaj nepokritih stroškov, zato sprejme rado-
voljno kakršnokoli podporo, katero bi od slučaja
do slučaja objavljalo v „Domovini“.

(Društvo, ki se oglasi zato), dobi zastoj
lanski letnik „Slovenke“ in „Našega doma“. Oglasi
naj se v uredništvu našega lista.

(Na c. kr. samostojnih nemško-slovenskih
gimnazijskih razredih v Celju) se vpisujejo
učenci v prvi razred za prihodnje šolsko leto
15. julija ob 10. uri dopoldne in 16. septembra ob
8. do 10. ure. Sprejemni izpiti se začnejo dne
15. julija in 16. septembra ob 11. uri dopoldne.
Učenci, kateri hočejo biti sprejeti v I. razred,
morajo biti spremljani od svojih staršev ali njih
namestnikov in s seboj prinesiti krstni list in pa
šolska spričevala.

(Zrelostni izpiti na celjski gimnaziji)
Celjska gimnazija je prišla, odkar vlada na nji
nemškonacionalni duh namesto treznih vzgoje-
valnih nazorov, popolnoma na nič. Letošnji zre-
lostni izpiti so to zopet dokazali. Kar se Slo-
vencev tiče, bilo jih je osem v osmi šoli, a izpit
so napravili samo trije. Kolikokrat se je že pov-
darjalo, da so zrelostni izpiti v sedanji obliki
sploh neumnost! Če je bil dijak smatran za spo-
sobnega, da pride do osme šole, dokazal je s tem,
da je zrel, ker bi ga sicer učitelji ne smeli pu-
stiti priti do te stopinje. Zdaj se jih pa pusti k
zrelostnemu izpitu in se naenkrat spozna, da
kar v celi vrsti predmetov ne ustreza njih znanje
zahtevkom. Kar se zrelostnih izpitov celjske
gimnazije tiče, moramo torej povdarjati, da so
uspehi letos izredno klavirni.

(Vrhunec nemčurske nesramnosti.) Dosedaj
smo mislili, da so celjski nemčurji že dosegli
najvišjo stopnjo predrznosti in nesramnosti, ali
zmotili smo se, kajti pred kratkim šele je dose-
gel cvet celjskega nemčurstva ono visoko sto-
pnjo očitne brezsrčnosti, ki meji ob popolnost
v tej špecijelno nemčurski čednosti. Cvet celj-
skega nemčurstva — slavni, preslavni Jože
Pollanetz, katerega zberačena trgovina je šla
pred par meseci rakom žvižgat Pollanetz, ka-
terega nesramno ovaduštvo je tako daleč segalo,
da je svoj čas plačeval celjskim barabam dese-
tica, da so hodili po slovenskih špecerijskih

Le eden je bil, ki noče umreti, ki hoče
prositi milost Turkov... Mariotis, ženin lepega
mrliča.

„Mariotis... najpogumnejši junak moje
čete, moj ponos! Ženin se noče dati s svojo ne-
vesto pokopati, sin očetnjave noče s svojimi
brati umreti! Idi in laži, da si bil eden izmed
hajdukov!“

Izgnali so ga iz samostana. On pa vzame
bel robec, znamenje miru, v roke in beži k
šotoru age.

Ko pride tja, vrže orožje od sebe in reče:
„Mogočni gospod, ti si obljubil milost in prostost,
ako ti izdajo vodjo. Jaz sem Jordaki, vodja
hajdukov, pusti druge svobodno oditi, vendar
hiti, ker v eni uri bo že vse mrtvo v samostanu.“

V velikem veselju zapove Girlet-aga mla-
deniča zvezati in h kratu pošlje poslanca s
pismom v samostan, da jim je dana milost in
svoboda

Obleganci se začudijo o tej nepričakovani
milosti. Pismo je v njih rokah, njih življenje,
njih svoboda podpisana. Življenje, svoboda so
najlepše besede, ki se človeku tako prijazno
smehljajo nasproti. Vsi gledajo pismo in vsem
je tako mehko pri srcu; Jordaki ni bil med

njimi, da bi pismo raztrgal in ga vrgel sku-
šnjavcu pod noge

Jordaki sedi v kleti in čaka na pesem.
Hajduki odpro vrata in odložijo orožje.

Zastoj čaka Jordaki na žalostinko.

Ko so bili mladeniči brez orožja, zapove jih
Girlet-aga zvezati.

Mladeniči se sklicujejo na pismo, pa Osmani
se jim smeji: „pismo je ponarejeno; mesto na
kozje usnje, je pisano na pasje, njegov pečat ni
vosek, temveč loj. Vsi boste pred sultanovo pa-
lačo obglavljeni.“

Prednica samostana se obrne k agi ter ga
prosi, naj jim dovoli še zadnjo pesem pred po-
dobo Marije zapeti. Pesem je tako lepa in tudi
zadnja v tem življenju.

Girlet-aga je že dolgo želel slišati kristjan-
sko mrtvaško pesem, zatoraj jim dovoli. Ko bi
vedel, da tudi njemu velja kot zadnja, bi gotovo
ravnal drugače.

Jordaki sedi sam v tihi kleti z napetim
samokresom v roki. Glavo je naslonil na rakev
v kateri počiva njegova sestra.

Sedaj zasliši tiho, zamolklo pesem... po-
sluša. Tako pretresljivo, tako žalostno zveni
pesem... zadnji akordi obmolkejo... Strašen
grom, samostan, kristjani in Turki lete v zrak!

Dva dolga tedna sta pretekla. V Stambulu*
v bolnišnici odpre neki ranjenec oči, njegovo telo
je bilo razmesarjeno, obraz ožgan.

„Dovclj dolgo si spal“, reče mu v turškem
jeziku paznik.

„Kje pa sem?“ vpraša bolnik in gleda za-
čudeno po sobi.

„Sedaj še na zemlji, pa malo je manjkalo,
da se nisi v paradižu zbudil. To je bolnišnica v
Stambulu.“

„Od kod so me prinesli?“

„Iz razvalin nekega samostana, kjer si z
drugimi ležal pokopan. K sreči je bila tvoja
obleka sežgana, da niso vedeli, si kristjan ali
Turk. Ako si prvi, potem molči, če ti je živ-
ljenje drago.“

Bolnik molči; bil je Jordaki. V bolnišnici
so mislili, da je Turk in so mu zato dobro stregli.

Še le za nekaj tednov je lahko zapustil
posteljo. Bil je pohabljenec. Odpustili so ga z
nasvetom, naj se z beračenjem preživlja.

Dolgo je taval v velikem mestu okrog,
opiravši se na berglje. Za miloščino ni prosil
nikogar, prostovoljno so mu dajali tuintam kako
malenkost. Sam sebi ni verjel, da je Jordaki,
nekdanji vodja junaških hajdukov.

* Tako nazivljejo Turki Carigrad.

trgovinah zahtevati žganja, da je potem dotične trgovce mogel ovaditi pri finančni oblasti, Pollanetz, kateremu so Nemci v zahvalo z. napad, katerega je pri znanih izgrelih celjske lopovske zalege proti Čehom aranžiral na slovenskega učitelja Gostinčarja, naberačili in naposodili to liko pruskih grošev, da je ta ubogi človek mogel odpreti svojo trgovino, ta Pollanetz potuje sedaj po naših slovenskih mestih, trgih in vaseh kot zastopnik večih tržaških tvrdk s špecerijskim in kolonijalnim blagom, kakor Giacomo Eisner, Jauch & Helwich, Albori itd., seveda, ako se sme sploh njegovim besedam verjeti. Bil je celo tako domišljav, da je prišel celo v trgovino odločno slovensko-narodnega trgovca v Celju — Slovenski trgovci, slovenski kupovalci! Vaša narodna dolžnost je, da temu čudnemu možiču pokazete takoj vrata, ko bi se drznil prestopiti prag vaše narodne hiše. Vun ž njim! Naj gre svoje blago ponujat ljudem svoje vrste, nemčurjem, ne pa poštenim Slovencem. Prosimo pa obenem vse slovenske liste, posebno ljubljanska dnevnik in „Edinost“, da priobčijo to vest, da se bo znalo naše slovensko občinstvo ravnati, ako se pokaže cvet celjskega nemštva, Pollanetz, v njegovi sredini. Slovenskim trgovcem bi pač svetovali, da naj pač v prvi vrsti zahtevajo od potovalcev, posebno pa za ta slučaj, od potovalcev tržaških tvrdk legitimacijo, da se prepričajo, koga imajo pred seboj.

(Slička iz celjske sodne dvorane.) V sredo je imel kazenski sodnik g. dr. Ducar zopet opraviti z enim celjskim očesom postave, „redarjem“ Zintauerjem. Ta je bil tožen, da je psoval člana narodne godbe Feliksa Tovornika z besedo „kriminalist“. Priče so soglasno potrdile, da je „redar“ Zintauer to psovko rabil. Tožnikov zastopnik je pravilno trdil, da je takega človeka treba strogo kaznovati, ako žali čast drugih ljudi na tako nečuvčen način, dasiravno je kot redar poklican čuvati javni red in mir. Zintauer je bil oproščen. Sodnik je oproščeno utemeljil z besedami, da sicer veruje, da je Zintauer rabil psovko „kriminalist“, toda sodnik je prepričan, da „redar“ ni imel namena žaliti, ampak samo osebo označiti. Tožnik je naznanil vzklic zoper to sodbo.

(Nov nemški konkurz.) Kakor smo že obljubili pred nekaj časom, hočemo od časa do časa poročati o gospodarskem polomu celjske nemškutarije. Danes imamo zopet priliko javiti, da je šel modni salon „Ana Sadnik“ pot vsega pozemskega — modni salon je „fuč“. In nič ni pomagala modnemu salonu protekcija znane Oechs, čisto nič, kajti sama ljubezen brez penaz ne more vzdržati niti kotliča za kuhanje klobasic, kaj šele modni salon. Koliko je temu, kar je Oechs takorekoč čez noč vrgel iz sedaj faliranega modnega salona slovenskega obrtnika g. Jos. Hočevarja, samo da se tamkaj ugnezdi „salon“ Ane Sadnikove. G. Hočevar je dobil druge prostore in prepričani smo, da mu

Enkrat je prišel pred palačo sultanovo, pred katero je bilo zbrano veliko ljudi. Med ropotanjem bobna je klicar razglasil:

„Moslemini, pravoverno ljudstvo, z milostjo sultana je pred vrati njegove palače glava znane vodje hajdukov Jordakija razpostavljena, ki so mu jo danes na povelje sultana odsekali. Oglejte si jo. Alah bodi vsem pravovernikom milostiv!“

Jordaki poslušal in strmi. Omotica ga sili. Jordakijeva glava pred palačo sultanovo — Jordaki pokopan — Jordaki od smrti vstal in zopet umorjen — kako se vse to vjema.

Prerije se skozi množico. Bil je že večer, ko prispe do vrat.

Pred vrati leži na rdečem prtju široka srebrna skleda, in na njej glava mladeniča z zaprtimi trepalnicami in na pol odprtimi ustnicami.

Jordaki spozna glavo — bila je njegovega prijatelja Mariotisa.

Sedaj zadoni hreščeči glas klicarja:

„Tukaj je glava vodje hajdukov, ki je bil danes usmrčen. Alah bodi vsem pravovernikom milostiv!“

Jordaki poslušal in vzdihne.

ves Oechsov pangermanski gnjev ni čisto nič škodoval, pač pa sta sedaj dobila Oechs in njegova varovanka zaslužno plačilo. Edina pot rešitve bi bila, da poseže Oechs v žep in plača dolgove Ane Sadnikove, seveda v žep — nemške hranilnice, ako mu leta toliko zaupa, v njegovem lastnem morda ne bo toliko notri. — O priliki zopet nadaljujemo o novih konkurzih.

(Samonemški napis) neke trdo slovenske tvrdke v kolodvorski ulici baje celjskim nemčurjem tako bode v oči, da ga nameravajo ob prvi priliki pomazati ali pa sneti. „Fržmaga“ se jim baje, da se predrzne pristen Slovenec „bahati“ s samo nemškim napisom.

(O nedeljskem napadu na Slovence.) Gospa Tovornikova, ki je bila kakor znano v nedeljo ponoči od celjskih razgrajčev na cesti napadena, je v zelo dvomljivem stanju. Zdravnik je konstatiral stresenje možgan vsled silovitega udarca na glavo. Zaradi tega dejanja je sumljiv med drugimi neki uslužbenec Rauscherjeve lekarne v Celju. S tem ga pa še nismo obdolžili, da je res kriv. Kazenska preiskava še ni dognana. Pravi krivci pa so iskati drugje. Mi bomo po svojih močeh pripomogli, da se najdejo.

(Za juriste.) 1. Ali je beseda „kriminalist“ razžaljiva ali celo kaznjiva? Kaj še! Kriminalist pomeni v Celju moža, ki kazenske postave dobro razume. V tem zmislu so slavni kriminalisti profesor dunajskega vseučilišča Lammach, profesor graškega vseučilišča Hiller in razni slavni sodniki, ki kazenske postave dobro tolmačijo, v Celju n. pr. dr. pl. Ducar itd. 2. Ali je beseda „nemškonacionalni delinkvent“ razžaljiva in v Celju na štev. 3 kaznjiva? Da ta je pa kaznjiva! — Nadaljevanje sledi!

(Na naslov c. kr. državnega pravdnništva v Celju.) Zlodejcev, ki so pred meseci slovenskemu meščanu Čamerniku na lopovski način poškodovali njegovo lastnino, c. kr. drž. pravdnništvo ni zasledilo. Kako, da ne! Mar se mu ne bode niti tokrat posrečilo priti na sled hudodelstvu, ki se je preteklo nedeljo po noči izvršilo na Ostrožnem, kjer je bil Feliks Tovornik štirikrat z bajonetom zaboden in njegova mati o polnoči s sekiro napadena in na glavi nevarno ranjena od ljudi, ki so vpili „heil“? Slavno c. kr. drž. pravdnništvo naj izvoli poizvedeti, ali ni kmalu po tem dogodku iz Ostrožnega se vračajoča tolpa dvomljivih ljudi bila sprejeta v mestnem drevoredu od znanih celjskih pouličnih prikazni, ki so skrbno povpraševale, kako so prišli svoj posel na Ostrožnem opravili. Nadalje naj drž. pravdnništvo zasliši policaja, ki je ob ti uri bil ravnotam v drevoredu, o tem, kaj je šepetaje in zaupno govoril z enim izmed nemških prišlecev. Če bi se policaj ne spominjal, bi se mu eventualno z neke strani spomin nekoliko vzdramil. Zasliši naj nadalje predstojnika celjskega mestnega urada Fürstbauerja o tem, kdo je bil v oni družbi 20 mladih ljudi, ki so njega malo trenotkov pozneje spremljali v trumfu v kavarno „Hausbaum“. Nadalje bi se morebiti dalo poizvedeti na vojaški stražnici, kdo je bil razsajajoči vojak, čegar odvzeti bajonet je Feliks Tovornik še tisto noč oddal vojaški straži. Ta vojak bo morebiti tudi vedel povedati, kdo je pri napadu s sekirami na slovenske gospe, ki so šle z izleta, bil zraven in kdo je hudodelstvo naročil. Na Ostrožnem naj orožništvo poizve, kaj neki se je godilo, da so kmetje v strahu vstajali iz postelj in s puškami v rokah šli gledat, kakšen boj bijejo ljudje, ki so vpili „heil“, z mirno se vračajočimi izletniki. Slavno državno pravdnništvo naj da zaslišati imenovane ali označene osebe bodisi kot priče, ali obdolžence ali kot sumljive, kakor se mu bode prav zdelo. Mi nič ne predpisujemo in nič ne dolžimo, samo zanimamo se za to — za gotove ljudi sitno zadevo. Ob priliki bomo potem še kaj omenili o teh dogodkih.

(Poštne razmere v Celju) še niso v redu vkljub velikemu pisanju ter pritoževanju. Ti gosposdi uradniki, seveda gotovo germani, pošiljajo letuško pošto v Luče skozi Ljubno, odkoder mi šele drugi dan našo mnogokrat nujno pošto dobimo nazaj. Ako ti gospodiči ne razločujejo in ne vidijo besed (seveda slovenskih ne) Letuš, Luče, Ljubno, jim svetujemo, da brzo naročijo očala iz Germanije ali pa se naj slovenskega

jezika uče, da se nam ne bo škoda delala, ali to v kratkem, drugače bo proti Gradcu za bliskalo in od tam proti Celju zagromelo, da bode slišal celi svet brez pardona. Mi zahtevamo od vas, da slovensko uradujete, ker ste vi za nas nastavljeni, ne mi za vas. Upamo, da ste razumeli, ter premislite, da niste na Pruskem, ampak na slovenskih tleh.

(Veselica društva „Gospodar“ v Petrovčah) ob priliki prvega javnega nastopa društva ob nega tamburaškega zbora dne 29. junija t. l. je nad vse pričakovanje dobro uspela. Tamburaši kakor tudi pevci so vrlo dobro rešili svojo nalogo in posebno tamburaši želi burno pohvalo, ter morali več komadov do petkrat ponavljati. Vsa čast torej načelstvu društva „Gospodar“, ki tako lepo skrbi za razvoj in napredek tega prekornega kmetijskega društva in je z ustanovitvijo tamburaškega zbora oskrbelo društvenikom in drugim tudi prijetno zabavo. Velika zasluga gre pa tudi tamburaškemu kapelniku g. Fran Jarhu, ki je svoj zbor v tako kratkem času tako izborno izvežbal in omogočil tako bogat vspeh zadnji veselici K še sijajnejšemu izidu veselice pa so mnogo pripomogli tudi lepo zastavami, lampijoni, venci in cveticami okrašeni prostori na vrtu gostilne g. Matevža Kavčiča, ki nam je skrbno postregel s pivom delniške družbe in izvrstnim „Laporčanom“. Slednjič moramo še pripomniti, da je bila udeležba prav mnogobrojna ter so bili vsi obširni prostori do kraja zasedeni. Posebno nas je veselilo videti obilo gostov iz Celja, pogrešali pa smo več Žalčanov. Toliko v spomin zadnje veselice in upamo, da se zopet skoraj vidimo! Petrovški.

(Iz Žalca) Ker se pri zadnjem občnem zboru „Slov. kat. delavskega društva v Žalcu“ dne 28. junija t. l. ni zbralo sklepno število društvenikov, sklicuje se v zmislu § 10 društvenih pravil drugi občni zbor v nedeljo, dne 12. julija t. l. ob 4. uri popoldne v gostilni gospoda Janiča z enakim sporedom in je sklepčen pri vsakem številu navzočih. Komur je mar, da še društvo obstoji, naj se zborovanja gotovo udeleži, da vdihnemo društvu novo življenje. Kakor si bratje Hrvatje želijo Jelačića II tako bi naj tudi v Žalcu skoraj prišel Hausenbichler II.

(Bela vrana.) Kdor si želi ogledati živo belo vrano, lahko si isto ogleda pri železniškem postajevodju g. Petku v Žalcu.

(Vsem hmelnjarjem!) Izvrševaje sklep glavne skupščine južno štajarskega hmelnjarskega društva z dne 5. aprila t. l. javi podpisano vodstvo, da se bodo letos vršili poučljivi govori, posebej o obiranju, spravljanju in basanju hmelja v sledečih krajih: Arja vas, Babno, Grajska vas, Kapla vas, Levec, Paka, Podlog, Spod. Gorče in Sv. Lovrenc pri Sv. Pavlu. — Dne 12. julija se vrši shod hmelnjarjev šentpeterske občine v Podlogu in sicer v gostilni g. Martina Lužarja ob 4. uri popoldne. V navedenih krajih se bodo shodi vršili prihodnje nedelje pred obiranjem hmelja; zbirališče in ura se bode objavila od slučaja do slučaja v „Domovini“ in potom razglasitve po občinskih zastopih. K shodu ima vsakdo prost vstop in se z ozirom na veliko važnost predmeta poučljivih govorov pričakuje prav obila in vsestranska udeležba. Na zglastev pri hmelnjarskem društvu priredijo se enaki shodi brezplačno tudi po drugih krajih.

Vodstvo hmelnjarskega društva v Žalcu.

(Na predvečer slovanskih apostolov) sv. C. rila in Metoda pokazala je tudi Dobrna, da ve ceniti nevenljive zasluge sv. bratov. Številni lepi kresovi v podobi križev in začetnih črk C in M so bajno razsvetljevali temno noč; mogočni grom topičev je stresal celo Dobrno in slovenska pesem se je razlegala od hriba do hriba. Tujci so bili naravnost očarani; vse je hitelo gledat in poslušat. — Živela zavedna Dobrna! Ne bodo nas!

(Nemška oholost v Konjicah.) Na dvorišču „Narodnega doma“ se je zadnjo nedeljo pritrdila slovenska trobojnica. Popolnoma neopravičeno je nemško navdahnjeni župan na skrajno izživajoč način zahteval odstranitev trobojnice. In kako pokorna služabnica mu je bila konjiška politična oblast v tem Slovence zasramujočem nepostavnem početju. Poslala je konjiškemu nemčurjem na ljubo celo orožnike, da so sneli za-

stavo. Konjiški Slovenci morejo dobiti tu samo na enem mestu zadoščenje. Vedo namreč, kaj konjiške nemčurje najbolj splaši — da se Slovenci začnejo nemških obrtnikov ogibati. To bi bilo najlepše zadoščenje. Toda, Konjičani, ali boste ukrenili vse potrebno, da na tak način dostojno maščujete sramotenje svoje trobojnice!

(Vlak je povozil) v torek, 7. t. m. 24. letnega železniškega delavca Alojzija Regorška pred lipoglavskim predorom med postajama Ponikva in Poljčane. Na tem mestu sta se srečala dva tovorna vlaka; ker vsled ropota prvega vlaka ni slišal drugega prihajati, je stopil prenašlo na tir, kar ga zgrabi stroj iz Ponikve prihajajočega vlaka št. 117. To se je seve tako naglo zgodilo, da drugih osem delavcev, ki so zraven njega stali, nesreče niso zamogli preprečiti. Glavo mu je od trupla popolnoma odrezalo in je bil takoj mrtev. Prepeljali so ga v mrtvašnico v Loče.

(Županom izvoljen.) V občini Loke na Planini bil je dne 28. junija t. l. soglasno (četrto krat) županom izvoljen vrli g. Jože Jazbinšek.

(Hum pri Ormožu) Velika nevihta je razsajala v soboto 4. t. m. zvečer okoli 8. ure tukaj in v okolici. Strela je udarila v bližini šestkrat ter pod cerkvenim zvonikom skoraj ubila zidarja Munda iz Sv. Bolfenka. Zažgala je Aleksičovo klet, ki je do tal zgorela, ter še raztrgala več dreves in obiskala dva strelovoda. Bog nas varuj enakih nesreč. Pripravljeni kresovi so se v čast sv. Cirilu in Metodu zažgali v nedeljo zvečer.

(Pri Kapeli blizu Radgone) smo videli več kresov. Najlepši je bil pri cerkvi. Na visokem hribu, kjer stoji cerkvice, gorel je kres in pričal daleč na okrog, da zavedni Kapelčani bedé, in časté naša apostola. Kakor je švigal plamen kvišku in letele iskre proti nebesom, tako so se povzdigala naša srca v nebo, k sv. Cirilu in Metodu s tiho, pa gorečo prošnjo: sv. brata Ciril in Metod, prosita za slovenski rod, da mu zasije žar spoznanja in mu užge ljubav do domovine.

(Pri Sv. Juriju ob Ščavnici) so zažgali na čast sv. Cirila in Metoda več kresov. Akoravno je škropil dež, vendar se vrlo ljudstvo ni strasilo temveč po svoji moči počastilo apostola Slovanov. Tu so gromeli topiči in donele pesmi. Kjer se gre, da se dostojno počasti sv. brata, ne straši se vrli Sloven ne groma ne bliska.

Dopisi.

Sv. Andraž v Slovenskih goricah. — Čebelarški tečaj. — Kakor nam zgodovina pripoveduje, so čislali naši pradedi že nekdanj, v sivi preteklosti med in se vsled tega brezdomno tudi pečali več ali manj s čebelorejo. Ta panoga kmetijstva tedaj ni nova, pač pa se je način čebeloreje v novejšem času znatno izpremenil, popolnil. In to dejstvo nalaga vsakemu čebelarju nalogo, širiti v tej stroki svoje vednosti in znanosti, hoteč tekmovali z drugimi naprednimi čebelorejci, hoteč čim največ koristi dobivati od čebelarstva.

Lepo in hvalevredno je tedaj od našega dičnega, daleč na okrog slovečega čebelarkega mojstra pri Sv. Andražu v Slovenskih goricah, g. Janeza Jurančiča, da se je odločil 28 in 29. junija t. l. pokazati ukaželjnim čebelarjem svoje na podlagi 20 letne prakse pridobljene spretnosti in jim sporočiti pred dvema leti pri čebelarškem tečaju na Dunaju popolnjeno znanje o umni čebeloreji.

Kako je s prireditvijo omenjenega tečaja ustregel slovenskim čebelarjem, kaže najjasneje mnogobrojna, rekel bi, za ta čas sijajna udeležba tega tečaja. Zbralo se je gotovo okoli dvesto udeležencev na prijaznem griču pri Sv. Andražu. Pohvalno moram priznati, da je bila pretežna večina na strani slovenskih kmetov in slovenskih kmetijskih fantov. Prav častno je bilo zastonj slovensko, za blagor slovenskega naroda v istini vneto učiteljstvo in dokaj je bilo navzočih tudi drugih odličnih slovenskih gospodov.

Prvi dan (28. junija) je gospod prireditelj tečaja v šolskem poslopu po prav srčnem po zdravu došlim čebelarjem govoril: 1. o koristi, ki nam jo daje umna čebeloreja; 2. podal najpotrebnejše prirodoisne črtice o čebelah; 3. opisal na prav tako okusno kakor praktično postavljenem

čebelarškem stališču g. Matjašiča čebelino rojenje in izvedel nato pri enem panju umetno rojenje.

Popoldne je predaval zopet najprej v šoli: 1. o medsebojnem razmerju matice s čebelami; 2. o čebelnih boleznih; 3. potrebno o vosku; 4. o brezmatičnosti in trotničnosti; 5. je razkazoval na svojem čebelnjaku razno, pri umni čebeloreji potrebno orodje in opisoval način uporabljanja istega; 6. je peljal udeležence k izbornemu čebelarju F. Čučeku, da so imeli priliko si ogledati zopet drug vzorni čebelnjak ter se ob enem okrepčati po daljšem marljivem delu pri ceni vinski kapljici istega posestnika. Tukaj je bilo zbranih že več odličnih rodoljubov iz Ptuja, kateri so s svojim prihodom hoteli pokazati, da umevajo pomen umne čebeloreje in da se zanimajo zanjo, kar bo v blagor kmeta-trpina mnogo pripomoglo.

Drugi dan (29. junija) je predaval gospod prireditelj tečaja najprej zopet v šoli: 1. o raznih čebelinih sovražnikih; 2. podal nekatere naslove zanesljivih tvrdk in boljših knjig, pečajočih se z umno čebelorejo; 3. je vodil udeležence k čebelnjaku svojega brata gosp. Frana Jurančiča ter je tamkaj pokazal umetno rojenje še na drug način.

Popoldne je opisoval v šoli razne krive nazore in nauke na polju čebelarstva.

Nato pa se, radosti ganjen do solza, ker se je odzvalo tako lepo število čebelarjev na njegovo povabilo na prijaznem griču pri Sv. Andražu, srčno zahvali vsem navzočim za njihovo udeležbo, želeč, da bi bila njih požrtvovalnost prej ko slej stotero poplačana, ter zaključi II. čebelarški tečaj na slovenskem Štajarskem.

(Konec prihodnjic.)

Iz Koroškega. Dne 24. rožnika so priredili pliberški veterani pri Božjem grobu pri Pliberku slavnost v spomin slavne zmage naše armade dne 24. rožnika l. 1866 pri Kustoci na Laškem. Memogrede pripomneno povem, da bi se imela taka slavnost prirediti samo v patrijotičen namen, a kdor pozna naše „mirne in nikdar izzivajoče“ Pliberčane, je že itak prej vedel, da bodo to priliko porabili, da nam pokažejo zopet enkrat na slovenskih tleh svoje izdajalske vsenemške cape. In zdelo se nam je, da se je ta slavnost priredila v zahvalo, da so nas ravno istega dne in istega leta „Bismarkovci“ pri Kraljevem gradu na Češkem prav neusmiljeno nabili.

Razposlali so vsem Slovencem v okolici nemška vabila, in res so ti zaslepljenci kar trumoma prileteli ter se klanjali in vriskali vse nemškim barvam, zakaj razglasili so prej, da se bo dobil „Freibier“, kar pa se seveda ni zgodilo. Naročili so neko nemčursko muzikbando, koje poveljnik, c. kr. davčni eksekutor, je kakor se tudi samoobsebi razume, da mora biti, nastopil seveda „slučajno“ v vsenemških barvah. Ne čudimo se prav nič temu, ako pomislimo, da so to slavnost priredili Pliberčani, ki so v duhu že itak davno v blaženem „raju“ ter se spominjo Slovencev samo tedaj, ko vlada v njih žepih suša, katera jih pa, koliko je nam znano, vedno nadleguje.

Pa čujte in strmite! Prvi je šel za to izdajsko zastavo kot poveljnik veterancev Slovenec ter c. kr. geometer v Pliberku g. G. Da se na narodnost tega vzornega Slovenca še nismo nikdar zanašali, mu bodi na tem mestu odkritosrčno povedano. Mnogo kmetov je majalo z glavami, ko so videli, kako se klanja izobražen ter zaveden (?) Slovenec vsenemškim barvam.

V splošno začudenje slovenskega občinstva ni z vsenemškimi barvami olišpani c. kr. davčni eksekutor niti pri slovesni službi božji snel črno-rdeče-rumene cape. Razume se, da se je na tak način izzivano slovensko ljudstvo, posebno še, ko se je „civilila“ — kajti petja naši nemčurji ne poznajo — v slovenski cerkvi, v kateri se še nikdar ni slišala nemška pesem, nemška mašna pesem, oddaljilo iz cerkve.

Po božji službi se je podilo seveda vse v gostilno, kjer so klečeplazili nemčurji ter zavedni in „zavedni“ Slovenci pred frankfurtarco ter cedili slin in pričakovali od vseh strani takoiimenovanega „Freibiera“, katerega pa seveda še do danes niso pričakali. Nekega zavednega

kmeta in nekega dijaka, ki se nista hotela udeležiti te patrijotične (?) slavnosti, so pa prav po tevtonsko ozmerjali, češ, da sta taka butca, da ne vesta, da je črno-rdeče-rumena zastava „mednarodna“ in da mora vse vsenemško biti, ker je slovenščina za nič.

To izjavo pliberških nemčurjev je potrdil zaveden (?) Slovenec, c. kr. geometer G. s svojim klečepazenjem pred frankfurtarco ter sploh z vsem svojim vedenjem na ta dan. Morebiti se geometer še spomni, da ni hotel, akoravno je bil opozorjen na to, povedati zbranemu slovenskemu ljudstvu — kajti Slovenci so bili razun nekaj nemčurjev vsi — na Njegovo Veličanstvo odposlane brzojavke v slovenščini. Kolikim Slovencem je vzel s svojim protislovenskim vedenjem zadnjo iskrico ljubezni do svojega milega materinega jezika, to so jasno pokazali dnevi po tej slavnosti.

Zdaj pa naj še kdo vpraša, zakaj Slovenci na Koroškem tako nazadujejo!

Iz Westfalskega. Slavno uredništvo! Obračamo se s prošnjo do Vas, da bi bili nam toliko prijazni in bi nam odločili majhen kotiček v Vašem cenjenem listu, ker bi Vam radi naznanili žalostne razmere, ki vladajo tukaj na Nemškem, da bi vedeli tudi naši rojaki na slovenskih tleh, da sirovost in neolikanost med Nemci ne pozna meje, posebno ne med protestanti. Ako ima katoličan le majhno iskro vere v prsih, mora ga pretresti nečuveno izzivanje luteranov.

Sedaj ob prazniku sv. Rešnjega Telesa mi ni mogoče popisati nesramnih besed, ki so letele na procesijo, ko so šli z Najsvetejšim okolu. Slišale so se besede, da bi bilo boljše doma v svinjaku ostati, kakor spremljati sv. Rešnje Telo. Navedlo bi se lahko na stotine takih nesramnih izrekov, pa naj Vam za sedaj zadostuje to, saj je tudi Vam gotovo znano, kakega značaja so Nemci. Potem si lahko sami predstavite, da je tem sirovežem dana vsa oblast, ker niti predstojniki niti orožništvo nima ušes za tako postopanje.

Pri rudokopni jami „Erin“ na Westfalskem je bilo deset delavcev odpuščenih, zato ker so volili katoliškega kandidata, in bodo sedaj morali iskati dela drugod, ako hočejo preživiti svojo deco. Žalostne razmere so tukaj za nas

Slišati je bilo, da si tudi na Štajarskem, namreč na slovenski zemlji, mislijo protestanti zidati svoje cerkve. Prosim Vas, dragi rojaki, ne dovolite tega in branite, kolikor je le v Vaši moči, zavrnite jih z ugovorom, da naj oni gredo tja, kamor so nam rekli na dan sv. Rešnjega Telesa, kajti kakor hitro se pri Vas ugnjezdijo, bo konec miru in sloge, začel se bo prepir in sovraštvo. In tega pa čuvaj Bog našo milo domovino!

Slovenski rojak.

Narodno-gospodarske novice.

Vprega živine.

Dandanes mora kmetovalec na vse strani gledati in računati, da iz dohodkov gospodarstva pokrije vedno večje izdatke. Posebno pri živinoreji se mora gledati na to, da dobimo dobiček od živine, posebno pa od vprežne živine. Najdražje je treba seveda plačati delo konja, ako se vzame v pretres posamezna vrsta vprežne živine. Mnogo ceneje je volovsko delo, ki se računa na polovico konjskega dela. V nasprotju s konjem ima vol, tudi ako ga močno rabimo, še vedno svojo ceno za mesarja. Najmanj pa stane vprega krav. Povsod tam, kjer je malo posestvo in ne pretežka zemlja in pa kjer primanjkuje gospodarju denarja za nabavo dražje vozne živine, je krava najcenejši delavec. Krave se dajo rabiti skoro za vsako delo, ki je potrebno na manjši kmetiji. Za oranje se rabi navadno takozvani kravji plug. Le za brano krava ni zelo sposobna, to pa radi počasnega hoda. Učinek brane odvisi namreč največ od hitrosti, s katero se vleče brana čez grude.

Marsikdo bo morebiti vprašal, zakaj se torej ne rabijo krave bolj za vprežno živino? Vzrok temu hitro povem. Kriv je predsodek in napuh, ker nekateri mislijo, da je zoper stanovsko čast, ako bi vozili s kravami. Ali ni to bedarija! Ta takozvana ošabnost je premnogokrat

napotje za dobičkonosnejšo uredbo gospodarstva. Marsikomu bi šlo boljše, da bi delal s kravami, kakor pa sedaj, ko mora hoditi moledovat in prosit od Poncija do Pilata, da dobi orača ali voznika. Vse to bi se ohranilo z uporabo vprežne živine.

Edina napaka pri tem je, da trpi krava, ako jo rabimo za vprego na izgubi mleka in manj gnoja se napravi. Ker je pa še pri nas jako malo mlekarn, da bi mleko nosili tja in ker se navadno porabi doma, se vsled dela, ki nam ga krava stori, na izgubo mleka niti ozirati ne smemo. Krava ima sicer nekoliko manj mleka, pa le toliko, da se komaj pozna, vendar na toľšči ne izgubi niti trohice, t. j. iz delavne krave dobimo ravnotoliko sirovega masla, kakor od krave, ki stoji brez dela v hlevu.

Toliko sedaj o vpregi živine. Morebiti bodo te vrstice marsikateremu razgnale predsodek o stanovski česti in bo z uspehom rabil krave za delo. S tem se bo ohranil marsikateri prepada v katerega danes tako hitro, da skoro ne ve, kdaj skoči.

Druge slovenske novice.

(Prešernova slavnost v Ljubljani) prošlo nedeljo je izpadla, kakor je bilo pričakovati, nad vse sijajno. Ob petih popoldne je bila „Zvezda“ že tako polna, da je bila prava gnječa. Bilo je občinstva vseh slojev od najodličnejše gospode pa do najpreprostejšega delavca — vse se je brez razločka zabavalo najprijetnejše drug poleg drugega. Prodanih je bilo nad 7000 vatopnic. „Zvezda“ je bila krasno dekorirana in ko je zvečer zagorelo okrog 2000 električnih lučk, se je zdelo, da je človek nekje v kakem začaranem gaju. Za zabavo so skrbela pevska društva: Glasbena Matica, Slavec, Ljubljana in trgovsko pevsko društvo „Merkur“, ljubljanska društvena in novomeška godba. Za vse telesne potrebe so bili postavljeni paviljoni, v katerih so bili nastavljeni pivo- in vinotoči, kavarne itd. V celi „Zvezdi“ pa ni bilo niti enega — policaja. In čujte, vzlic temu ni bilo nikakega, niti najmanjšega nemira, dasiravno so ljubljanski in tudi drugi „Nemci“ z največjo nestrpnostjo pričakovali, da bi se dogodil kak škandal, da bi ga raztegnili potem do nezmernosti. In še nekaj značilnega. Častnikom in moštvu 27. pešpolka in topničarskega polka je bila udeležba pri veselici prepovedana. Predsednik baron Hein je odpotoval iz Ljubljane in c. kr. vladini uradniki se tudi niso udeležili slavnosti. Turnarske slavnosti pri kateri so nemški pobalini z nogami teptali c. kr. črno-rumeno zastavo, so se smeli c. in kr. častniki in c. kr. uradniki udeležiti. Prešernova slavnost jim je bila prepovedana! Slovenci vsled njihove odsotnosti niso potočili niti ene solze. — Slavnost je imela lep gmoten uspeh. Dohodkov je bilo okrog 16.000 K, torej se je nadejati do 10.000 K čistega dobička, kateri bo lep prispevek za spomenik našemu velilkemu pesniku Prešernu.

(Pobegnili) so iz zaporov deželnega sodišča v Ljubljani Franc Smolej iz Kranjske gore, bivši orožnik, obsojen zaradi tatvine na 4 leta ječe, Anton Šiška iz Mačkova, občina Št. Peter pri Novem mestu, obsojen zaradi telesne poškodbe na pet let ječe, in Jurij Žvokelj iz Šiške, obsojen zaradi tatvine na 18 mesecev ječe.

(Mesec julij) se nikakor ne kaže takega kakor bi moral pravzaprav biti — vroč. Po kamniških planinah je padlo te dni mnogo snega.

(Smrtonosni sršenov pik.) V Breški vasi pri Beli cerkvi so se pri posestniku Tramtetu vgnezdili v hlevna vrata sršeni. Gospodinja in njena 11letna hčerka sta jih hoteli 6 t. m. do poldne z metlami zatreti. Po nesreči piči sršen deklico v lice in bila je v pol ure — mrtva.

(Koroške novice.) V dokaz, da smo ostali tudi koroški Slovenci v pliberški okolici verni svojemu milemu maternemu jeziku in našemu slovenskemu narodu, so nam bili mnogoštevilni kresovi, ki so se žgali v kljub slabemu vremenu na predvečer godu naših blagovestnikov sv. Cirila in Metoda po hribih in gorah lepe pliberške okolice. V Dobu pa so pokali topiči neprenehoma nad dve uri. Kako so se razjezili vsled tega streljanja pliberški nemčurji, pa nismo jim mogli pomagati. Sišati bodo morali še bolj neprijetne

reči, kajti mi gremo na dan. — Pri občinskih volitvah v Libeličah so zmagali v tretjem in drugem razredu Slovenci, v prvem pa nemčurji. Županom je izvoljen g. Janez Stavdekar. Znana nemčurska petelina Edlman in Buč bi bila popolnoma propadla, ako bi ne bil prvi razred v rokah njenih pristašev. Pri prihodnjih volitvah bodeta pa letela tudi iz prvega razreda. — Kakor vsako leto, prihaja v našo lepo deželo tudi letos mnogo tujcev. Največ jih je došlo do zdaj v Beljak ter v Vrbo in Poreče ob Vrbskem jezeru. Prihodnje dni pride v Vrbo tudi veliki župan iz Budimpešte. Pripravlja se za njega vila njg. eks. viteza Keila — V nedeljo dne 28. junija t. l. je otvorilo italijansko planinsko društvo na Neve pri Rablju svojo planinsko koč. — Ta teden se prične na Koroškem z žetvijo, ki bo, kakor se zdaj kaže, precej bogata.

Politični pregled.

(Sv. oče papež na smrtni postelji.) Celi svet je pretresla vest da Leon XIII. umira. Že celi teden je vse pričakovalo žalostnega poročila, da Leona ni več, ali zdravniški spretnosti in jekleni naravi papeževi se je zahvaliti, da papež še živi, dasiravno je izgubljeno vsako upanje, da bi okrevail. Povod bolezni je bilo prehlajenje. Bolezen se je potem razširila od pljuč na oprsno mrežo. V torek sta zdravnika dr. Lapponi in Mazzoni izvršila operacijo, pri kateri sta odvzela iz oprsne mreže skoraj en kilogram krvave tekočine. Sv. očetu je po operaciji takoj odleglo. Papež je popolnoma pripravljen na smrt in je vse potrebno uredil. Svoje zasebno premoženje, ki znaša okrog 20 milijonov lir, je zapustil svojemu stričniku. Značilno za jekleno naravo sv. očeta je, da je še pred par dnevi narekoval la tinsko pesem. V torek je bil previden in je sprejel zadnjo popotnico, katero mu je podelil kardinal Serafin Vanutelli. Dasiravno je bolniku po operaciji jako odleglo, se je potem popoldne stanje poslabšalo. Zdravniki so izgubili vso nado, da bi papež še okrevail. Bolezen se je razširila na ledice. Življenje sv. očeta je izgubljeno, rešitev ni mogoča. Najnovejše vesti pa poročajo, da se je zdravje sv. očeta čudovito obrnilo na boljše. Noč od srede na četrtek je bila popolnoma mirna. Splošni počutek se trajno zboljšuje slabost izginja. Zdravnik Mazzoni se je izrazil, da bo papež izven nevarnosti, ako ta preobrat potraja še en dan. Včeraj zjutraj je vstal iz postelje. Po noči je spal popolnoma mirno pet ur. Sv. oče govori jako veselo, kakor da bi bil popolnoma zdrav. — Mnogo se sedaj seveda razpravlja, kdo bo naslednik Leona XIII. na papeževem prestolu. Največ upanja imata baje kardinal Rampolla in Gotti. Rampolla, ki je bil dosedaj državni tajnik sv. očeta, ni priljubljen avstrijski vladi in le ta bi se uprla njegovi kandidaturi. Imenuje se tudi kardinal Vanutelli in najstarejši kardinal Oreglia, ki bo vodil cerkev, v slučaju papeževe smrti. Kardinal Oreglia se je že preselil v Vatikan. Pripoveduje se, da je prišlo ob tej priliki do razpora med njim in Rampollo. Oreglia je baje poslal delavce, da preurede stanovanje, Rampolla pa je slišavši razbijanje v bližini papeževe spalnice, nadaljnje delo prepovedal. Priprave za volitev prihodnjega papeža se že delajo.

(Avstrijska kriza rešena.) Körber je sprejel od cesarja lastnoročno pismo, v katerem odklanja cesar odstop Körberjevega kabineta z besedami: „... ne morem vkljub vsem težkočam, ki po Vašem mnenju obvladujejo položaj in ovirajo Vaše delovanje, ustreči Vaši prošnji za odpust.“ Nadalje izreka cesar Körberjevemu ministrstvu zaupanje, zahvalo in priznanje za dosedanje zasluge. Popolnoma rešena pa kriza vsled tega pisma le še ni, kajti češki minister Režek ne ostane v Körberjevem ministrstvu. Ta zadeva bo kmalu rešena, seveda tako, da Čehi ne dobe svojega ministra. Samo ob sebi je umevno, da bo jeseni, ko se zopet skliče državni zbor, šele nastopila prava kriza, ako se do tedaj ne posreči Körberju zadovoljiti Čeha, kajti češka obstrukcija bi pač prisilila Körberja, da odstopi.

(Dogodki na Hrvaškem.) Imenovanje novega bana ni bogve kako pomirljivo delovalo na hrvaško ljudstvo. V okraju zlatarskem so kmetje madžaronskemu agitatorju, Jakopcu razrušili stanovanje in mu izpustili 35 veder vina in šest

veder žganja. V zlatarskem okraju sicer volitev novega poslanca še ni razpisana, ali vzlic temu se pojavljajo kandidatje kakor gobe po dežju. Sicer so vsi opozicionarci, kajti madžaroni se ne upajo postaviti kandidata, ali velike koristi bi pa le bilo, ako bi se glasovi združili na enega, najzmožnejšega kandidata. Po našem mnenju bi bil to dr. Pero Magdić odvetnik v Varaždinu, ki pozna razmere zlatarskega okraja in ga tudi ljudstvo dobro pozna, da je kremenit značaj. Sicer pa naj Hrvatje sami premislijo, kdo jih bo najbolje zastopal. — Iz zapora so izpustili v Zagreb bivšega urednika „Obzorovega“, dr. Heigrebu, ker mu niso mogli ničesar dokazati. Žnjim vred so bili izpuščeni še trije drugi. Čuje se, da bo izpuščen iz ječe tudi glavni urednik „Obzora“, prof. Pasarić dr. Franko Potočnjak pa ostane še v ječi. — Ban grof Pejačević je došel na Hrvaško in stopil na hrvaška tla v Oseku, kjer so ga madžaroni pozdravili z vsem sijajem. Ban je rekel, da ga čaka težka naloga in da jo je sprejel le iz vdanosti do cesarja in iz domoljubja. Iz Oseka se je odpeljal v Našice, odkoder pride prihodnji mesec v Zagreb. Cesar je imenoval novega bana svojim tajnim svetovalcem

(Srbija.) Kralj Peter I. je vsled svoje poljudnosti jako priljubljen med srbskim narodom. Pripoveduje se, da zabaja kaj rad civilno oblečen med ljudstvo in se pogovarja z njim, da izve njegove želje. V Srbiji se je odpravila cenzura zunanjih listov. Za domače liste ni bilo cenzure. Volitve za novo narodno skupščino so razpisane na 8. septembra po starem koledarju sestanek pa 1. oktobra

Loterijske šetvilke.

Gradec, dne 4. julija 1903:	81, 66, 2, 65, 78.
Dunaj „ „ „ „	15, 6, 40, 65, 2.

Posojilnica v Celju

je zvišala s 1. julijem 1903 obrestno mero za vse hranilne vloge

na 4 1/2 % t. j. na štiri in pol od sto ter plačuje še nadalje rentni davek sama.

CELJE, dne 1. julija 1903.

(293) 1

NAČELSTVO.

Trije solieitatorji

in eden

stenograf

iščejo službe v odvetniški ali notarski pisarni. Slednji je tudi več manipulacije na pisalnem stroju. Naslov in pojasnila daje „Društvo slov. odvetniških in notarskih uradnikov v Celju“, Rotovška ulica 19.

(294) 2-1

Trgovskega pomočnika

sprejme

tvrdka JULIJ ŽIGAN na Polzeli

(296) 3-1 v Savinjski dolini.

Naprodaj

je popolna žaga za deske, peč in okviri za sušenje hmelja. — Vpraša naj se na posestvu „Forsthoř“ pri Celju.

(292)

3-1

NOVO OPEKARNO

je zgradil in otvoril

v Št. Lenartu tik brežiškega kolodvora na lastnem posestvu

Janez Grobušek

posestnik in krčmar v Brežicah

ter tem potom opozarja in vljudno vabi stavbene podjetnike, posestnike in posameznike k mnogobrojnim naročilom na opeko, ki so jo izvedenci spoznali za naj-
(290) 3-1 boljšo v brežiškem okraju.

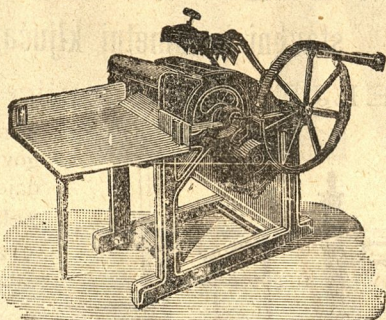
Postrežba točna!

Cene najnižje!

K sezoni!

Trgovina z železnino „MERKUR“ Peter Majdič
Celje, Štajarsko *** Podružnica v Kranju, Gorenjsko
priporoča

svojo veliko zalogo
različnih poljedel-
skih strojev, kakor:
gepeljne, mlatilnice
čistilnice, slamorez-
nice, mline in sti-
skalnice za grozdje
in sadje, vetrnice,
brane za njive in
senožeti, pluge itd.
po najnižjih cenah.

Lepo posestvo,

trgovina z mešanim blagom in gostilna

v jako živahnem trgu, 1 uro od Celja, je takoj
naprodaj. Trgovina je že 30 let
v najboljšem prometu. Poslopje je pripravno za
vsako obrt in tudi za zasebna stanovanja umi-
rovljencem, ker je ob hiši velik, lep vrt. K
posestvu pripadajo veliki hlevi in najboljše njive.

Vprašanja naj se naslovljajo na upravništvo
„Domovine“ v Celju. (291) 2-1

Suhe gobe, jagode, maline, malisno štupo

(297) 3-1

kupi

Anton Kolene, trgovec v Celju.

Posestvo naprodaj

10 minut izven mesta Celja, katero obstoji iz:

a) stavišč, biše in gospodarskih poslopij, obsegajočih	8 a 35 m ²
b) njiv	2 ha 23 „ 76 „
c) travnikov	26 „ 4 „
d) vinogradov	15 „ 65 „
e) pašnikov	29 „ 28 „
f) gozdov	1 „ 99 „ 1 „

skupaj 5 ha 2 a 9 m²

s čistim iznosom po 124 K 34 v. Blizu tretjina
kupnine sme ostati na posestvu vknjižena.

Natančneje pri Janezu Bovhi, sollicita-
torju v pisarni g. dr. Ivana Dečkota, odvetnika
v Celju. (285) 2

Trgovski pomočniki! Gospodarski oskrbniki!

Išče se kot pomočnik sposoben mož, izurjen
v hmeljarstvu, oziroma v kupčiji s hmeljem.
Plača zelo dobra. — Vstop takoj ali pozneje.

Ponudbe pod „H. 3832“, poste restante,
Št. Pavel v Savinjski dolini (289) 3-1

Naprodaj

je v nekem prijaznem
trgu na Koroškem novo
zidana vila tik glavne
ceste, 5 minut od ko-
lodvora, z lepim vrtom in letoviščem, posebno

(295)

ugodna za penzioniste.

3-1

Cena in druga pojasnila se izvedo pri D. Kolarju,
krčmarju v Spodnjem Dravogradu na Koroškem.

!! POZOR !!

Vsem, kateri boleajo na želodcu
in težki prebavi

daje gotovo pomoč in povrača izgubljeno zdravje

edino prava

Germanova zdravilna življenska esenca

katera je nenadkriljivo sredstvo in deluje z največjim uspehom pri vseh želodčnih boleznih, kakor:
slaba prebava, pomanjkanje teka, želodčna oteklina, napihovanje, podrigovanje, zgaga, zlatenica,
omotica, glavobol, krč itd. Germanova življenska esenca pomaga proti jetrnim in sleznim
bolezni, proti hemeroidom, čisti pokvarjeno kri in izločuje vse nečiste sokove iz krvi.

Germanova življenska esenca odganja zaostale vetrove in neznosne gliste, a s tem, da
povrača izgubljeni tek in voljo do jedi, donša mnogo k okrepljenju telesa!

Germanova življenska esenca je pomagala že več ljudem, kateri so jako veliko potrošili
za razna zdravila brez uspeha, kateri se pomoči niti več nadejali niso.

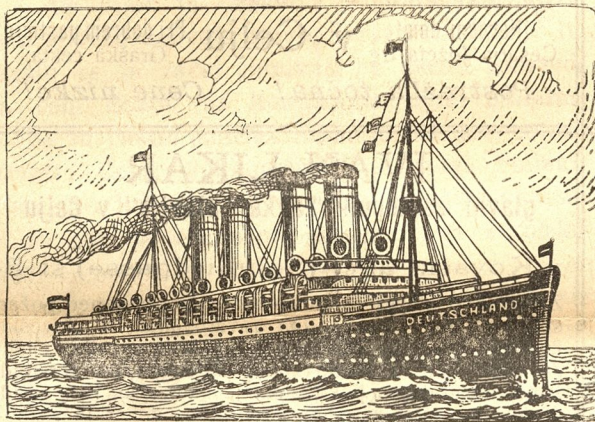
Germanova življenska esenca se pripravlja iz blagodelujočih, povsem neškodljivih rastlin-
skih sokov, je jako prijetnega, nekoliko grenkega okusa, tako da ga lahko uživajo tudi občutljive
osebe, ženske in otroci, kateri drugih zdravil ne morejo jemati.

Cena steklenici 1 K 40 v, s pošto se ne pošilja manj nego 2 steklenici, za spremnico in
odpravo 40 v več, in to samo po povzetju ali če se znesek pošlje naprej.

Glavna zaloga, kamor naj se vse naročbe naslovljajo

K. GERMANA lekarna „pri črnem orlu“
v Belovaru, Hrvatsko.

V znak pristnosti ima vsak zavitek tiskano ime trdke Ljekarna k „crnom
orlu“ K. Germana u Belovaru. Zato zahtevaj izrecno pristno Germanovo življensko
esenco; ako pa ti se ponudi druga, za katero bi se trdilo, da je boljše ali pa ravno tako dobra,
je ne vzami, temveč jo naroči po pošti, ako je tamkaj ne dobiš. (263) 4

Največje, najhitrejšje

ter najvarnejše vrste

Velikanskih parnikov

ki vozijo na

AMERIKO

Hamburg—New-York

(233) 98

le 6 dni.

Vozne karte po najnižjih cenah za vse razrede prodaja, ter daje pojasnila točno in
brezplačno, oblastveno potrjena

Agentura Hamburg-Ameriške Linije

v Ljubljani, Dunajska cesta šte. 31.

Kuverte priporoča tiskarna D. Hribarja v Celju.

Trgovina z železnino „MERKUR“

PETER MAJDIČ

v Celju, Graška cesta šte. 12

priporoča svojo veliko zalogo

najboljšega železa in jekla, pločevine, žice, kakor žico za ograje, lite
žele, ne, vsakovrstnega orodja za rokodelce, različnih žag, poljedel-
ske a orodja in sicer orala, brane, motike, kose, srpe, grablje in
strojev; vsakovrstnih ponev, ključalničarskih izdelkov ter okov za okna,
vrata in pohištvo, žrebljev, vijakov in zakov, hišne in kuhinjske posode
tehtnic, sesalke, meril in uteži, raznovrstnih stavbinskih potrebščin ter
vsega družega blaga za stavbe, hiše, vrte itd.

Traverze, cement, strešna lepenka, trsje za obijanje stropov (štorje),
lončene cevi, samokolnice, oprav za strelovode, ter vse v stroko že-
lezne trgovine spadajoče predmete.

Tomaževa žlindra, najboljše umetno gnojilo.

* Bogata izber vsakovrstnih nagrobnih križev. *

Postrežba točna

Cene nizke.

SVOJI K SVOJIM!

Narodni trgovci in obrtniki, katere priporoča slavnemu občinstvu slovensko obrtno društvo v Celju:

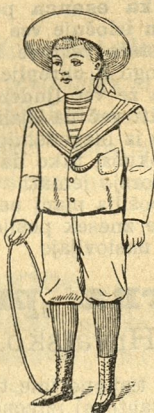
Josip Hočevar

trgovina z modnimi oblekami in konfekcijami za gospode in dečke
CELJE, Kolodvorske ulice šte. 5

priporoča za spomladno in poletno sezono svojo **bogato zalogo** izgotovljenih oblek za gospode in dečke, kakor tudi **športne suknje, površnike in haveloke po najnižjih cenah.**

Bogata izber tu- in inozemskega modnega blaga.

Naročila po meri se izvršujejo najelegantneje, natanko in točno.

Rafael Salmič

trgovina z urami, zlatnino in optičnimi predmeti
v Celju v Narodnem domu.

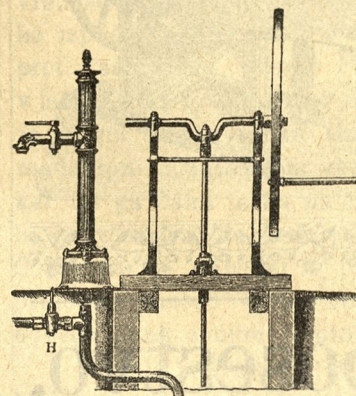
Največja zaloga zlatih, tula-, srebrnih in nikelnastih žepnih ur. Jako primerna darila v zlatu in srebru, verižice, uhani, zapestnice, priveski, svetinje, amuleti itd. **Žlice, noži, vilice, tabatiere, nastavki za slike, sadje, cvetlice** itd. v pristnem in novem srebru. — **Zaloga optičnih predmetov.** — Velika izber stenskih ur, budilk itd. najnovjših in najboljših. Vse po najnižjih konkurenčnih cenah.

Vsa popravila se izvršujejo ceno in zanesljivo.

Postrežba točna in solidna!

IVAN REBEK

stavnbi in umetni ključalničar
CELJE, Poljske ulice šte. 14

izvršuje vse v njegovo stroko spadajoča dela, kakor **železne ograje, vrata, — — — štetilnike, vodovode, — — vodnjake i. t. d.**

Vedno v zalogi **strelne priprave zoper točo.**

Vse po najnižjih cenah!

Jakob Omladič

v Gaberjih pri Celju.

Tovarna za sodovico

v sifonih kakor tudi

z limonado in malinovcem.

Izborna kakovost! Postrežba točna! Cene nizke!

Velika trgovina
tu- in inozemskega manufakturnega blaga
na debelo in na drobno

KAROL VANIČ

'Narodni dom' v Celju 'Pri dobrem pastirju'
Cesarja Jožefa trg Graška cesta.

Postrežba točna! Cene nizke!

FERDINAND SIKOŠEK

SLIKARSKI IN PLESKARSKI MOJSTER

Nove ulice št. 11 ★ CELJE ★ Nove ulice št. 11.

Izvršujem vsa v mojo stroko spadajoča dela, kakor vse cerkvene, sobne in dekoracijske slikarije, črko-slikarska dela na steklo, les itd.

Prevzamem vsa stavbena in pohištvena pleskarska dela, katera izvršujem vestno in po najnižjih cenah.

Martin Kolšek

čevljarski mojster v Celju

se priporoča sl. občinstvu v izdelovanje obuval za gospode in dečke. — Vsa naročila izvršuje točno, iz najboljšega usnja, dobro in cenó.

IVAN LIKAR
glavni zastopnik banke „Slavije“ v Celju
ima svojo pisarno
v Kovaški ulici (Schmiedgasse) št. 5.

Zavaruje poslopja in raznovrstno blago zoper požar, sprejema tudi vsakovrstna zavarovanja za človeško življenje po najugodnejših pogojih in nizkih cenah; zavaruje šipe in steklo zoper poškodovanje ter ljudi zoper nezgode ali poškodovanje na telesu, kakor tudi dragocene reči, zlatnino, srebrnino, denar in raznovrstno blago zoper tatvino in vlom.

JOSIP KREGAR

stavnbi in galanterijski klepar v Celju

izvršuje **stavnba in umetna** ter sploh v to stroko spadajoča dela. — Častiti duhovščini ter cenjenemu p. n. občinstvu se priporoča za **pokrivanje stavb.**

Cene jako nizke! Postrežba točna!

Otročje vozičke

za ležati in sedeti

korbe za potovanje, kovčege, različne taške in korbce za trg, držala za časopise, korbce za papir, cvetje, kruh, ročno delo, kakor razno drugo ple-tarsko blago.

Dalje različno izpeljane stalke in stole za otroke. Vse po najnižjih cenah pri

Petru Kostiču, Celje

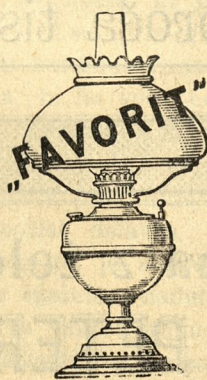
Glavni trg šte. 2.

Postrežba hitra in točna!

Edina narodna steklarska trgovina
Fran Strupi

CELJE ★ Graška cesta št. 4 ★ CELJE
podružnica v Laškem trgu.

Velika zaloga stekla, porcelana in kamenine.

Postrežba točna in solidna!

Vsakovrstno v steklarsko stroko spadajoče blago, kakor svetilnice, zrcala, različni okvirji za podobe, šipe za okna itd. na debelo in na drobno.

Prevzete vse steklarskih del pri cerkvah in privatnih stavbah, katera se izvršujejo po najnižjih cenah.

Najlepši okraski in dekoracije, jako primerni predmeti za darila in srečolove.

Sl. javne zavode in privatnike opozarjam zlasti na svojo zalogo higijeničnih pljuvalnikov.

Anton Kolenc

trgovec s špecerijskim blagom, deželnimi pridelki, sadjem in perutnino

== V CELJU ==

v 'Narodnem domu' in 'pri kroni'.

Kupuje po najvišjih cenah vse deželne pridelke, kakor

predivo, suhe gobe, laneno seme, deljno seme, malisno šupo, orehe, suhe češplje, vsakovrstno žito, sveže hruške, jabolka, fižol itd., sploh vse deželne pridelke in tudi perutnino.

JOSIP LEON

krojaški mojster

v Celju, Gosposke ulice šte. 9

priporoča cenjenemu občinstvu svojo zalogo vsakovrstnih izgotovljenih oblek. — Izvršujem tudi naročila po meri po najnižjih cenah in najnovjših vzorcih ter se najvljudneje priporočam.

Hitra postrežba! Cene nizke!

Slavnemu občinstvu vljudno naznanjam da sem prevzel

✿ **gostilno** ✿

v 'Narodnem domu' v Celju

kjer bodem točil vedno sveže, dobro marcno pivo, pristna cena vina ter postregel z najboljšo kuhinjo po nizkih cenah.

ANTON KOŠTOMAJ, gostilničar.

Josip Zabukošek

krojaški mojster, Celje, Glavni trg št. 18.

Velika zaloga narejenih oblek od priprostitih do najfinejših. Vsa naročila po meri se izvršujejo dobro, točno in cenó!

LASTNIK GOSTILNE NA STAREM GRADU, kjer toči najboljša pristna vina in izborna pivo; okusna mrzla jedila vedno na razpolago.

Josip Koštomaj

gostilničar „pri jelenu“

priporoča svojo

dobro vpeljano gostilno.

Mrzla in topla kuhinja

vedno na razpolago!

Anton Topolak

trgovec s špecerijskim blagom

v Celju (nasproti Narodnemu domu)

priporoča svojo veliko zalogo vedno svežega blaga po najnižjih cenah. Nadalje priporoča iz svoje zaloge sloviti konjak grofa R. Keglevicha.

Kupuje in prodaja vse deželne pridelke.

Postrežba točna in solidna.